

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Ἀνατολῆς

Ὁ Ὅσιος Συμεὼν ὁ Στουδίτης, ὁ Εὐλαβῆς*

† 12η Μαρτίου 986 ἢ 987

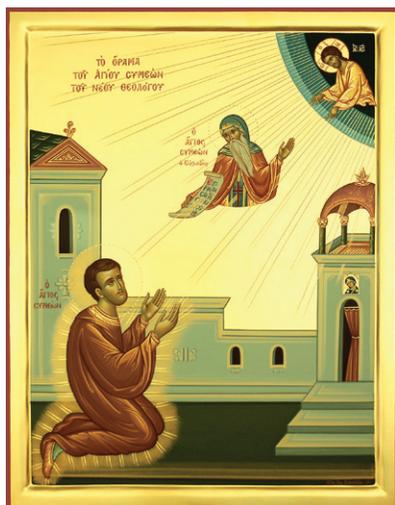
Ὁ Ὅσιος Συμεὼν ὁ Στουδίτης, ἐπίσης γνωστὸς ὡς Συμεὼν ὁ Εὐσεβῆς ἢ Συμεὼν ὁ Εὐλαβῆς καὶ μερικὲς φορές ὡς Συμεὼν ὁ Πρεσβύτερος, ἦταν ἕνας ἐπιφανὴς Μοναχὸς τῆς Μονῆς Στουδίου στὴν Κωνσταντινούπολι κατὰ τὸν Ι΄ αἰ. Ἦταν ὁ πνευματικὸς Πατέρας ἢ Δάσκαλος τοῦ Ἁγίου Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου († Μνήμη: 12η Μαρτίου, *βλ. ἐδῶ*).

Ὀλίγα μᾶς εἶναι γνωστὰ γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ Ὁσίου Συμεὼν. Ἐγεννήθη γύρω στὸ 918 καὶ ἔγινε Μοναχὸς στὴν Μονὴ Στουδίου τὸ 942, ἐξ οὗ καὶ ὀνομάζεται «ὁ Στουδίτης». Ἐκοιμήθη τὸ 986 ἢ τὸ 987.

Σαράντα κεφάλαια στὸν Κώδικα Patmiacus (Πατμιακὸς) 427**, ὅλα σχετικὰ μὲ τὴν πνευματικὴ ζωὴ, ἀποδίδονται εἰς αὐτὸν ὡς «Συμεὼν ὁ Εὐλαβῆς». Τὰ γραπτὰ του μαρτυροῦν τὴν πρακτικὴ του προσέγγισι στὴν πνευματικὴ ζωὴ, ἐνῶ ἄλλα γραπτὰ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τὸν περιέγραφαν ὡς διὰ Χριστὸν Σαλό. Ὁ Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος τὸν τιμοῦσε ὡς Ἅγιο, γεγονός που προκαλέσει τὴν ἐπίπληξι Ἱεραρχῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνίωσαν ὅτι ὁ νεώτερος Συμεὼν τιμοῦσε κάποιον, τὸν ὁποῖον οἱ ἴδιοι δὲν θεωροῦσαν Ἅγιο.

* * *

Πραγματικά, καθώς κάποια νύκτα στεκόταν [ὁ Ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος] σὲ προσευχὴ καὶ μὲ καθαρὸ νοῦ ἐνωνόταν μὲ τὸν πρῶτο καθαρότατο νοῦ, εἶδε ξαφνικὰ νὰ λάμπει σ' αὐτὸν φῶς ἐπάνω ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, λαμπερὸ καὶ ἄφθονο, ποὺ καταφώτισε τὸ πᾶν καὶ τὸ κατέστησε καθαρὸ σὰν ἡμέρα.

Ἀπὸ αὐτὸ δὲ φωτιζόμενος καὶ ὁ ἴδιος νόμιζε ὅτι ὅλος ὁ οἶκος μαζί μὲ τὸ δωμάτιο ὅπου στεκόταν εἶχε ἀφανισθεῖ καὶ εἶχε περάσει ἀμέσως στὸ μὴ

ὄν κι' ὁ ἴδιος αἰσθανόταν ὅτι εἶχε ἀρπαγῆ στὸν ἀέρα καὶ εἶχε ξεχάσει τελειῶς τὸ σῶμα.

Σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση, ὅπως ἔλεγε καὶ ἔγραφε στοὺς ἐμπίστους του, γέμισε ἀπὸ μεγάλη χαρὰ καὶ θερμὰ δάκρυα· καὶ κατάπληκτος ἀπὸ τὴν παραξενιὰ τοῦ θαύματος, ἀφοῦ ἦταν ἀμύητος ἀκόμη τῶν ἀποκαλύψεων αὐτοῦ τοῦ εἶδους, ἐφώναζε δυνατὰ ἀκαταπαύστως τὸ «Κύριε, ἐλέησον», καθὼς ἀντιλήφθηκε ὕστερα, ὅταν ἤλθε στὸν ἑαυτό του· διότι ἐκείνη τὴν ὥρα δὲν γνώριζε καθόλου ὅτι ὁμιλεῖ μὲ φωνὴ ἢ ὅτι ἀκούεται πρὸς τὰ ἔξω ἢ λαλιά του.

Ἐνεργούμενος λοιπὸν σ' αὐτὸ τὸ φῶς εἶδε ἓνα εἶδος φωτεινότητας νεφέλης, ἀμορφῆς καὶ ἀσχημάτιστης καὶ γεμάτης ἄρρητη δόξα Θεοῦ στὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, ἀπὸ τὰ δεξιὰ δὲ αὐτῆς τῆς νεφέλης ἔβλεπε νὰ στέκεται ὁ πνευματικὸς πατήρ του Συμεὼν ὁ Εὐλαβῆς – τί φρικτὸ ὄραμα! – μὲ τὴν στολὴ ποὺ συνήθιζε νὰ φορῆ στὴν ζωὴ του, νὰ παρατηρῆ σταθερὰ τὸ θεῖο ἐκεῖνο φῶς καὶ νὰ τὸ παρακαλεῖ ἀπερίσπαστα.

Εὐρισκόμενος λοιπὸν πολλὴ ὥρα σ' αὐτὴν τὴν ἔκστασι καὶ βλέποντας τὸν πατέρα του νὰ παρίσταται δεξιὰ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, δὲν αἰσθανόταν ἂν εὐρισκόταν τότε μέσα στὸ σῶμα ἢ ἔξω ἀπὸ τὸ σῶμα, ὅπως διαβεβαίωνε κι' ἔλεγε ὕστερα.

Ὅταν δὲ ἐπὶ τέλος κάποτε τὸ φῶς ἐκεῖνο συστάλθηκε γιὰ λίγο πρὸς ἑαυτό, τότε αὐτὸς ἀντιλήφθηκε πάλι ὅτι εὐρίσκεται στὸ σῶμα καὶ μέσα στὸ δωμάτιο, καὶ ἔτσι τὴν μὲν καρδιὰ εὐρῆκε γεμάτη ἄφατη χαρὰ, τὸ δὲ στόμα νὰ φωνάζει δυνατὰ τὸ «Κύριε, ἐλέησον», καὶ τὸν ἑαυτό του ὁλόκληρο καταβρεγμένο μὲ δάκρυα γλυκύτερα ἀπὸ μέλι καὶ κερί.

Ἄπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη αἰσθάνθηκε, ὅτι τὸ σῶμα του ἔγινε λεπτὸ καὶ ἔλαφρό, σὰν πνευματικὸ, καὶ παρέμεινε πολὺν χρόνον σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση.

Τέτοιο καὶ τόσο σπουδαῖο εἶναι τὸ ἔργο ποὺ ἐνεργεῖ στοὺς ζηλωτὰς ἢ καθαρότης καὶ ὁ θείως ἔρω.

(Ὁσίου Συμεῶν Νέου Θεολόγου, ΕΠΕ, τ. 19Α, σελ. 43-45)

+

*Τῶ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῶ,
τῶ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν!*

(*) Βλ. https://el.wikipedia.org/wiki/Συμεῶν_ο_Στουδίτης. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

(**) Κώδικας (Patmiacus) 427· περιέχει σαράντα κεφάλαια σχετικὰ μὲ τὴν πνευματικὴ ζωὴ, τὰ ὅποια ἀποδίδονται στὸν Συμεῶν τὸν Εὐλαβὴ, πνευματικὸ πατέρα τοῦ Ἁγίου Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου. Χρονολογεῖται περίπου στὸν ΙΔ' αἰῶνα. Τὸ χειρόγραφο αὐτὸ εὑρίσκεται ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν τῇ Πάτμῳ, ἢ ὅποια διαθέτει μίαν πλούσιαν καὶ ἱστορικὴν βιβλιοθήκην μὲ πολυάριθμους Κώδικες.

■ **Τὸ 2025**, ἐξεδώθη τὸ πολύτιμον καὶ πολυωφελὲς αὐτὸ ἔργο τοῦ Ὁσίου Συμεῶν τοῦ Εὐλαβοῦς ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου εἰς Καρέαν Ἀττικῆς.

Πρόκειται γιὰ μίαν μνημειώδη ἔκδοσιν τοῦ «Λόγου Ἀσκητικοῦ, Πολυμεροῦς καὶ Ἠθικοῦ» (Ἰποθήκες Πνευματικῆς εἰς Κεφάλαια Μ').

Περιλαμβάνει: Εἰσαγωγὴν, Κείμενον, Ἀπόδοσιν ἐν νεοελληνικῇ, εὐρὴν σχολιασμὸν ἐκάστου κεφαλαίου κ. ἄ. (σελίδες 397, σχῆμα: 16 x 22 ἐκ.).

Ἐχει ληφθῆ ὑπ' ὄψιν τὸ κριτικὸν κείμενον τῶν ἐκδόσεων «Sources chretiennes», τ. 460.